

Изведнажъ Слава се опомни.

— Пресвета Владичице, помогни ни! — и тя закърши пръсти. — Асѣнь ще го убие!

Ромейката разтвори широко очи.

— Какво? Какво говоришъ ти? Где е той?

— Нѣма го.

— Защо не ме е чакалъ? Напоследъкъ почна да крие нѣщо отъ мене. Ще ме помни той. Но, ти какво търсишъ тукъ? На тебе какво ти става отъ това, че щѣли да го убиятъ? Казвай!

— О! Той ми е годеникъ. Очаквамъ дете отъ него ...

Ромейката изрева като вълчица. Спусна се къмъ Слава, дигна разперенитѣ си пръсти, следъ това падна на колѣне предъ една ракла и скри лице въ китеника, който я покриваше.

— Той ме е мамилъ, нечестивецътъ! О, Белота, Белота, колко съмъ виновна ... Въ пѣкъла ще отиде душата ми!

Тя скубѣше коситѣ си, хапѣше свититѣ си юмруци.

Слава я гледаше изплашена. Следъ това се хвърли къмъ ромейката, задърпа я за ржцетѣ.

— Казвай, казвай ... Знаешъ ли, где е той сега?

— Значи, щѣлъ за тебе да се вѣнчее, а? И азъ да вѣрвамъ на клетвитѣ му, горкана! Каква грѣшница съмъ азъ! Значи, ти си се готвила за царица?

Слава поклати тъжно глава.

— Нито азъ, нито ти, Зоя. Севастократоръ Исакъ му обещалъ дъщеря си Теодора.

Ромейката я изгледа смаяна. Следъ това почна да се смѣе като луда.

— Теодора! Теодора! Ха-ха-ха! Та тя не ще има повече отъ четири лѣта. Хубаво го е измамилъ! И той се е съгласилъ, а? Ха-ха-ха!

Лицето ѝ се сгърчи и сълзи рукоаха отъ очитѣ ѝ.

— Вѣрно ли е това, което казвашъ, Славо?

— Не знамъ. Отъ где ще знамъ. Така си шушнатъ изъ града.

Ромейката се изправи надменна и зловеща.

Безъ да каже нито дума, тя се спусна навънъ, изтича